

บันทึกลับ 'อันเนิ่นนาน'

Mrs.Lily

บันทึกลับ ‘ฮันนีมูน’

บทประพันธ์ : Mrs.Lily

ราคา E-book : 69 บาท

จำหน่ายโดย

ในสวนรักสำนักพิมพ์

เลขที่ 2/22 ม.10 ต.ไชยสอ อ.ชุมแพ จ.ขอนแก่น 40130

โทรศัพท์.098-594-6942

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ 2537

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ

หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดไปเผยแพร่

เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

บอกเล่าเรื่องราว

“บันทึกลับ” คือ อีบุ๊กชุดแรกของ Mrs.Lily ภายใต้อ้อมกอดของ ‘ในสวนรัก สำนักพิมพ์’ ซึ่งประกอบไปด้วย

- บันทึกลับ ‘คืนเข้าหอ’
- บันทึกลับ ‘ฮันนีมูน’
- บันทึกลับ ‘วันครบรอบ’

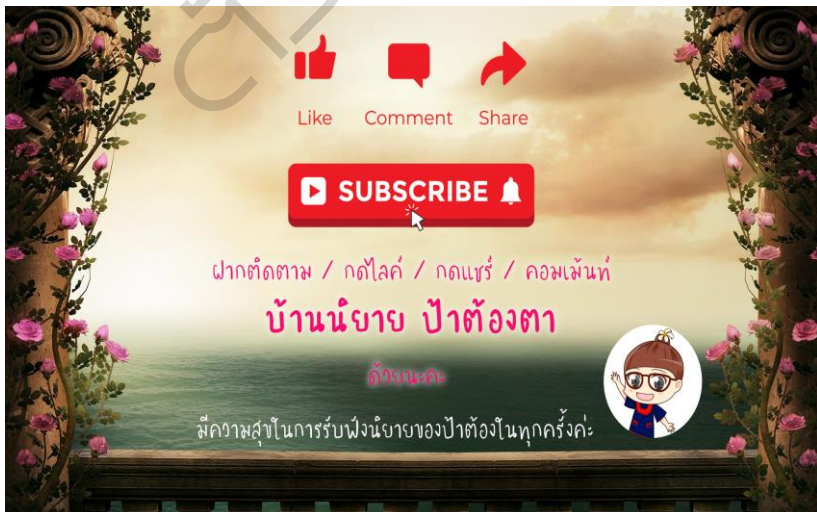
Mrs.Lily ขอฝากเนื้อฝากตัวกับทุกท่านด้วยนะคะ หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะหวานจนซาบซ่านหัวใจ

หวานซาบซ่าน

Mrs.Lily

ฝากติดตามช่อง 'บ้านนิยาย ป่าต้องตา' ในยูทูปแชนแนลด้วยค่ะ

ตอนที่ 1

เสียงคลื่นสาดซัดกระทบชายหาดแว่วเข้ามาในโสตสัมผัส
กับกระแสนมเย็นเอื่อยๆ ที่พัดโชยมา ทำให้เปลือกตาหลับพริ้ม
ค่อยๆ ขยับ คล้ายจะรู้สึกตัวว่าขณะนี้ตัวเองอยู่ที่ไหนแล้ว แต่ความ
ง่วงงุนและเมื่อยล้าก็ยังสั่งการให้เรอนอนต่ออีกหน่อย

เรียวแรงนั้นหดหายไม่หลงเหลือแม้กระทั่งจะเปิดเปลือกตา
ออกเพื่อมองดูสิ่งสวยงามรอบด้านนี้ยังทำได้ยาก แต่ก็รู้ได้ว่าเป็นคือ
จุดหมายปลายทางที่เขาบอกเธอไว้ตั้งแต่ก่อนวันแต่งงาน ว่าเธอ
และเขาจะมาฮันนี่มูนกันที่นี่

เธอรู้แล้วว่าทะเลที่นี่สวยงามแค่ไหน เพราะเคยเห็นผ่านละครโทรทัศน์หลากหลายเรื่องที่มาถ่ายทำ แต่จะให้เธอมองดูในตอนนี้ล่ะเธอ ‘เอาไว่ก่อนดีกว่า’ มีเวลานอนมองอีกตั้ง 3 วัน 3 คืนด้วยกัน ตอนนี้ขอเธอหลับเอาแรงต่อก่อน เพราะเชื่อได้ว่าหากเธอตื่นขึ้นมา คงได้เสียแรงอีกแน่

“อู้เฮาจริงนะคะ”

จักรพุดพลาถค้อมกายเข้าไปใกล้ใบหน้างดงามที่ยังคงหลับตาพร้อมทั้งที่เขารู้ว่าเธอตื่นแล้ว เพราะลูกตาที่กลิ้งยุกยิกไปมาพร้อมเรียวคิ้วที่ขมวดเข้าหากันนิดๆ นั้นมันคือ ไม่อยากลืมตาตื่นขึ้นมามากกว่า

“อ้อ... พี่จักร...”

ดารินทำหน้าย่นเมื่อจักรนั้นจับจมูกเธอพร้อมเขย่าไปมาอย่างมันเขี้ยว

“ถึงแล้วค่ะ ขึ้นได้แล้วนะคะ”

“อ้อ... น้องตาง่วงอะค่ะ”

ดารินพลิกหน้าหนีไปอีกทางเมื่อเขาปล่อยจมูกของเธอให้เป็นอิสระ เธอยังไม่ยอมตื่นจริงๆ เพื่อยจนอยากจะหลับให้ถึงคำ

“ตามใจ จ๊นพี่อุ้มไปนะค่ะ”

“อ้อ! ไม่ต้องค่ะ น้องดาตื่นแล้ว น้องดาเดินไปเองได้”

เมื่อรู้ว่าจักรโน้มกายเข้าหาอย่างจะอุ้มเธอจริงๆ ดารินก็ต้องรีบล้มตาและใช้ฝ่ามือดันแผงอกแกร่งของเขาเอาไว้

“ทำไมล่ะค่ะ ก็น้องดาเหนื่อย เพลีย ล้า และยังไม่อยากตื่น พี่ก็จะอุ้มไปส่งที่ห้องยังงีล่ะ”

“พี่จักรอะ ไม่พูดด้วยแล้ว”

จักรมองใบหน้าแสนหวานที่กลับกลายเป็นเง้างอนน้อยๆ ทั้ง
พวงแก้มสีชมพูอ่อนก็ยิ่งกลายเป็นสุกปลั่งดังอับอายกับคำพูดหยอก
เย้าของเขา

“พี่พูดจริงนี่คะ ให้พี่อุ้มไปนะคะ”

“อ๋อ! ไม่เอา นะคะ อายคนอื่นเขา พี่จักร! ไม่นะคะ!”

ดารินปกป้องไม่ยอมให้จักรอุ้ม แต่เขาก็ยังชินร่างจนเธอ
ต้องตื่นเพราะความอายกระจายวาบไปทั่วทั้งร่าง

“พี่จักร!”

“จุกจุก... อย่าเสียงดังสิจ๊ะ เดี่ยวชาวบ้านแถวนี้เขาก็รู้กัน
หมดหรอก ว่าเมียพี่สวย”

“ชาวบ้าน... ชาวบ้านที่ไหนคะ”

“ก็แถวๆ นี้แหละ”

ใบหน้าบู้บี้ไปป้ายขาวของจักรทำให้ดารินต้องเบนสายตา
หวาดๆ มองตาม เธอคาดว่าจะได้เห็นสายตาของเหล่าพนักงานรี
สอร์ทที่มองมายังเธอกับจักรอย่างหยอกเย้าให้เธอได้อาย แต่ไม่ใช่

ทว่าสิ่งที่เห็นนั้นกลับทำให้ดวงตาสวยหวานต้องเบิกกว้าง
ริมฝีปากอ้าค้างอย่างไม่คิดว่าจะได้เห็นอะไรแบบนี้ ก่อนจะหันมา
ยิ้มให้กับจักร ฝ่ามือที่แข็งขึ้นในที่แรกยกขึ้นโอบรอบลำคอของเขา
พร้อมกับซุกซบเข้าหาอย่างอดอ้อนเอาใจ

“ชอบมั๊ยคะ”

จักรถามเมื่อยรักของเขาด้วยน้ำเสียงหวานที่สุด เพราะนี่คือ
สิ่งที่เขาตั้งใจทำให้เธอ

“ชอบค่ะ ชอบมากที่สุด”

“หือ... ชอบแล้วทำไมทำน้ำเสียงแบบนี้ล่ะคะ ต้องร้องเย้!

แบบดีใจสิ”

น้ำเสียงกลั้วรอยยิ้มเพราะเมียรักที่ซุกใบบอกของเขา
เอ่ยตอบคำถามแบบเสียงสั้นไม่ต่างจากคนกำลังสะอื้นให้

“น้องดา... ขอบคุณพีจักรมากนะคะ ขอบคุณมากที่สุด”

ดาρινยังซุกใบบอกของจักรมากขึ้น เพราะเธอกำลัง
ร้องไห้จริงๆ แต่เป็นหยาดน้ำตาที่ไหลออกมาด้วยความตื่นตันใจ ก็
บ้านหลังน้อยที่มองเห็นอยู่ตรงหน้านี้ ไม่ใช่รีสอร์ทที่จักรบอกว่า
จองไว้สำหรับเขาและเธอมาฮันนี่มูน

แต่มันเป็นบ้านหลังน้อยในฝันที่เธอวาดไว้ว่าสักวันหนึ่งจะมี
บ้านที่ปลูกสร้างจากไม้ไผ่ทั้งหลัง ยังมองเห็นทิวทัศน์รอบด้านก็ยัง
ทำให้เธอต้องยิ้มมากขึ้น เพราะด้านหลังเป็นภูเขาถูดย่อม ด้านข้าง
ตรงที่รถจอดนั้นเป็นชะง่อนผา และด้านหน้าติดชายหาดที่มีเม็ด
ทรายขาวสะอาดตา

บ้านหลังน้อยที่คล้ายจะปลูกสร้างติดกับชายหาดส่วนตัว
เธอไม่คาดคิดว่าจักรจะเนรมิตให้เธอได้ คิดมาถึงตรงนี้คิ้วเธอสวย
ก็ขมวดเข้าหากันมุ่น ก่อนจะแหงนขึ้นมองสามีที่ก้มลงมองมาที่เธอ
เช่นกัน และเขากำลังยิ้ม

“พี่จักรยิ้มอะไรคะ”

“ก็ยิ้มคนขี้สงสัยนะสิครับ”

“รู้ได้ยังไงว่าน้องดาสงสัย”

“โห... คิ้วผูกโบว์ขนาดนี้ ไม่รู้ก็คงไม่ได้เจ้าสาวคนนี้น่าครอง
หรือก๊ะ”

“จั้นไหนบอกสิว่าน้องดาสงสัยอะไร”

“บอกแน่จ๊ะ แต่หลังจากเราเข้าไปในบ้านแล้วนะ เพราะถ้า
จั้นพี่ยังยืนตอบคำถามน้องดาอยู่แบบนี้ ขาพี่ แขนพี่ คงไม่มีแรงไว้
ทำกิจกรรมอย่างอื่นแน่”

ดวงตาคมเข้มที่หลุมมองเรือนร่างของดาริน ประมาณ์ว่า
น้ำหนักของเธอไม่ใช่บ่อย ทำให้ดารินต้องร้องว่าพร้อมกับเขินอย่าง
สุดๆ

“พี่จักรอะบ้า!”

“ฮ่า ฮ่า ฮ่า...”

จักรหัวเราะร่วนทำให้ดารินทั้งขำทั้งอายไปด้วย เพราะก็คง
จริงอย่างที่เขาคิด เพราะเธอก็ไม่ใช่ตัวแบนนะ ที่จะให้จักรยืนอ้อมอยู่
อย่างนั้น

“ปล่อยน้องดาสิคะ น้องดาจะเดินเอง”

“ได้ยังไงละ เจ้าบ่าวจะอ้อมเจ้าสาวเข้าห้องหอแล้วนะ”

“พี่จักรอะ เซี่ยวจริงๆ เลย”

“ทั้งเซี่ยวทั้งเจี้ยวเลยล่ะทูนหัว”

“พี่จักรอะบ้า!”

สุดท้ายดารินก็ต้องยอมให้จักรอุ้มเธอเข้าสู่ตัวบ้านอย่าง
เสียงไม่ได้ และด้านในบ้านที่ตกแต่งอย่างเรียบง่ายก็ยังทำให้ดาริน
น้ำตาเริ่มมากขึ้น นี่เธอกำลังถูกลอตเตอรี่รางวัลที่ 1 สองใบซ้อน
หรือไร

ใบที่ 1 นั่นคือ ได้สามีที่ดีมาครอบครอง

ส่วนใบที่ 2 นั่นก็คือ สามีดีสุดๆ ที่สร้างฝันของเธอให้เป็น
จริงได้

จักรอุ้มดารินผ่านห้องนั่งเล่นขนาดเล็กเข้ามาสู่ส่วนที่เป็น
ห้องนอน โดยมีเพียงพุกขนาดใหญ่ปูลาดกับพื้น ไม่ได้มีเตียงใหญ่
สวยงามเฉกเช่นห้องสวีทของโรงแรมเมื่อคืนที่ผ่านมา

ไม่ได้มีผ้าเนื้อดีระยงระยางตกแต่ง แต่มีเพียงผ้าลูกไม้สี
ขาวราคาไม่แพง ประดับเป็นมันกันลม และไม่ได้มีข้าวของอื่นใด

ประดับประดาอีก มีเพียงโตะไม้ขีดผนังตัวเดียวสำหรับจดบันทึก
อะไรต่างๆ

จักรวางร่างของดาร์รินบนพูกนุ่น ก่อนจะเกยร่างขึ้นมา
ตระกองกอดร่างบอบบางเอาไว้อย่างแสนรัก บอกเล่าถึงที่มาที่ไป
ทำให้เขาได้ที่ดินผืนนี้มา

ที่ดินขนาดกว้างเพียงงานเดียวที่พ่อแม่จำใจซื้อไว้เพราะ
เพื่อนร่อนเงิน เดิมไม่คิดว่าจะสามารถปลูกสร้างอะไรได้ เพราะ
ทางเข้าออกก็มีทางเดียว อีกทั้งพื้นที่ยังถูกล้อมหน้าล้อมหลังไป
ด้วยภูเขาจึงไม่สะดวกจะทำกิจการใดทั้งนั้น

แต่พ่อเขาบอกเล่าถึงเรือนหอในฝันที่ดาร์รินต้องการ พ่อแม่
ก็ยินดีนักที่จะมอบที่ดินผืนนี้ให้เขาไว้สร้างความฝันให้กับเจ้าสาว
แสนสวย เขาจึงตั้งใจปลูกสร้างบ้านหลังนี้ให้คล้ายกับภาพวาดของ
ดาร์รินมากที่สุด และหวังว่าเธอจะชอบ

“บ้านหลังนี้พี่ตั้งใจสร้างไว้ให้น้องดา แม้มันไม่ใช่บ้านหลังใหญ่โตอย่างที่น้องดามี แต่พี่ก็หวังว่าบ้านหลังนี้จะสร้างความสุขให้กับน้องดาได้มากที่สุด”

“น้องดามีความสุขค่ะ มีความสุขมากที่สุด พี่จากรู้ว่าน้องดาไม่ได้ต้องการบ้านหลังใหญ่โต น้องดาต้องการบ้านที่มีแต่ความรัก บ้านหลังน้อยที่บรรจุความรักและความสุขเอาไว้อย่างเต็มที่ และน้องดาก็ได้สิ่งนั้นแล้วค่ะ”

สายตาแสนหวานของดารินที่มองมาพร้อมข้อมือที่โอบรอบลำคอของเขาเอาไว้ ทำให้จักรตื่นตัวทั้งที่ไม่ใช่เวลาอันควรเลย เพิ่งมาถึง ยังไม่ได้พาดารินเดินดูรอบบ้านจนทั่วด้วยซ้ำ แต่เขากลับต้องการจะทำอย่างอื่น

“เอ๋อ... น้องดาจ๊ะ พี่รู้ว่าน้องดายังเหนื่อยอยู่ แต่พี่... เอ๋อ... พี่ขอรักน้องดาได้มั้ย น้องดาน่ารักเหลือเกิน จนพี่อดใจไว้ไม่ได้ เอ๋อ... ”

“ไม่ได้หรอกค่ะ นี่มันยังไม่มืดเลยนะ ถ้ามีใครรู้เข้าจะทำ ยังไง น้องดาอายุเขาดายเลย”

“ไม่มีใครมาหรอกจ๊ะ ที่ผืนนี้นะอยู่หลังชะง่อนหิน คน ภายนอกน่าจะไม่รู้หรอกว่ามีบ้านอยู่ เขาก็คิดว่าคงมีแต่ทะเล อีก อย่างทางเข้าออกก็มีทางเดียว และพี่ก็ให้ช่างทำประตูเอาไว้ด้วย ไม่มีใครเข้ามาได้หรอก”

“เอ๋อ... แต่พี่จักรยังไม่พาน้องดาเดินดูรอบๆ บ้านเลยนะ ค่ะ น้องดาอยากดูให้ทั่วก่อน”

จักรที่ค่อยๆ ผ่อนปรนลมหายใจออกอย่างแผ่วเบาทำให้ดา รินต้องยิ้มอย่างขำกับท่าทางเขา เธอรู้ว่าเขากำลังทรมานกับบางสิ่ง

บางอย่างที่ตื่นตัวและแข็งขึ้นจนต้นขาของเธอรู้สึกได้ โดยเฉพาะสี
หน้าปอดหนีบของจักรนั้นน่าสังสารนัก

ดวงตาสวยหวานมองผ่านม่านลูกไม้ที่ปลิวสะบัดตามลม
ออกไปด้านนอก แสงแดดจางลงเพราะเป็นยามบ่ายแก่ๆ จนเกือบ
เย็น แต่ความสว่างนั้นก็ยังมียู่มาก

“นอกเสียจากพี่จักรจะพาน้องดาเดินชมให้ทั่วบ้าน... และ
รักน้องดาไปพร้อมๆ กันนะค่ะ”

“น้องดาว่าอะไรนะค่ะ”

จักรแทบละเมอกับคำตอบของเมียรัก ก่อนจะยิ้มกว้าง เมื่อ
คำตอบจากเสียงหวานๆ นั้นกระซิบกระซาบอยู่ข้างใบหู คำยืนยัน
จากสายตาสวยหวานหยดย้อยพร้อมฝ่ามือที่รั้งใบหน้าเขาเข้าใกล้ มัน
คือสวรรค์บนดินที่เขา กำลังจะได้รับอีกครา เพราะทั้งแม่ยายและ
เมียรักไม่ต่างจากนางฟ้ามาโปรดคนหื่นเยี่ยงเขา

‘คุณแม่บอกให้น้องดาตามใจพี่จักรทุกอย่างค่ะ’ นั่นคือเสียงกระซิบแว่วหวานเคียงข้างหู

“โอว... ได้เลยจะเมียจ๋า... พี่รักน้องดาที่สุด”

ความสงสัยกับสิ่งที่แม่ยายบอกลูกสาวก่อนจะออกจากห้องหอเมื่อคืนเพิ่งกระจ่างตอนนี้ เพราะไม่ว่ายังไงดารินก็ไม่ยอมบอกว่าแม่ของเธอพูดว่าอะไร แต่ตอนนี้เขารู้แล้ว รู้ทั้งหัวใจและร่างกาย

จักรประกบริมฝีปากร้อนรุ่มเข้าหาความอ่อนหวานในทันทีที่ดารินเอ่ยอนุญาต ประทับซึมซับความหวานจากกลีบบางนุ่มละมุนเพื่อบรรเทาความเร่าร้อนของเขาที่เริ่มทวีมากขึ้นๆ จนแทบจะหยุดไม่ได้ แต่บทเพลงความรักย่อมมีจังหวะจะโคนแห่งความหวานปะปน

หากเขากระหน่ำความแข็งแกร่งใส่เรือนร่างนี้อย่างตามใจตนเอง วันคืนแห่งการดื่มด่ำน้ำผึ้งพระจันทร์ คงจะร้างลาความ

หวานอย่างที่เขาตั้งใจไว้แน่ และที่สำคัญเขาอยากให้ดารินซึมซับ
กับความสุขนี้อย่างไม่รู้ลืม

หวานอย่าง